Advokatrådet

ADVOKAT SAMFUNDET

Skatte- og Vækstministeriet

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF.: 33 96 97 98

DATO: 5. oktober 2026
SAGSNR.: 2026 - 3012
ID NR.: 1240074

lovgivningogoekonomi@svmn.dk; klh@svmn.dk

Høring af forslag til lov om ændring af kursgevinstloven (Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter) (SKM.: 596285), jeres j.nr. 2026-292.

Ved e-mail af 11. september 2026 har Skatte- og Vækstministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte forslag.

Advokatrådet har følgende bemærkninger:

Uklare afgrænsningskriterier i definitionen af "længerevarende prissikringskontrakt"

Den foreslåede § 33 A, stk. 2, opstiller en række kumulative betingelser:
(i) kontrakten skal være indgået med henblik på at prissikre fysiske leverancer af varer i mindst 3 år,
(ii) betalinger skal afregnes løbende over leveringsperioden,
(iii) varerne skal produceres eller anvendes som led i virksomhedens primære drift, og
(iv) de prissikrede leverancer må ikke overstige forventet produktion eller aftageforpligtelse.

Bemærkningerne lægger op til en formåls- og praksisbaseret vurdering:

For kontrakter direkte mellem producent og aftager anføres, at det "i almindelighed" kan lægges til grund, at der er tale om prissikring. For andre kontrakter skal den skattepligtige godtgøre, at betingelserne er opfyldt, herunder at

kontrakten omfatter hele eller dele af den forventede produktion, og at det må anses for forudsat, at kontrakten ikke vil blive afstået eller indfriet før udløb. Dette kan ske ved henvisning til kontraktvilkår (f.eks. byrdefuld førtidig indfrielse) eller til faktisk praksis, hvor virksomheden aldrig afstår sådanne kontrakter før tid.

Det indebærer i praksis en hensigtstest og en skønsmæssig vurdering af, om kontrakten reelt er driftsrelateret prissikring og ikke spekulation. Bevisbyrden for, at betingelserne er opfyldt, påhviler den skattepligtige.

Efter gældende regler kan der ikke opnås bindende svar om dispensation efter KGL § 33, stk. 2. Det bør fremgå af lovforslaget, hvorvidt der kan indhentes bindende svar på, om en kontrakt opfylder betingelserne i § 33A.

3-års-grænsen begrundes i bemærkningerne med, at lagerprincippet vurderes at kunne være særligt byrdefuldt for langvarige kontrakter. Der gives ikke en nærmere økonomisk eller retlig begrundelse for netop 3 år som skæringspunkt. Grænsen skaber en forskellig behandling af to kontrakter med økonomisk sammenlignelige forhold på hver sin side af skæringspunktet. Det bør overvejes, om der kan indsættes en kortere grænse, ligesom valget af netop 3 år ønskes begrundet.

Værdiansættelsen af CfD-kontrakter til 0 kr. og forholdet til EU-statsstøttereglerne

Lovforslaget omfatter blandt andet CfD-kontrakter, der tildeles ved offentlige udbud af havvindmølleparker. Det anerkendes i bemærkningerne, at disse CfD'er indebærer statsstøtte, fordi det forventes, at kontrakterne samlet vil medføre nettobetalinger fra staten til de vindende tilbudsgivere.

Samtidig anføres det under punkt 8, at lovforslaget "ikke indeholder EU-retlige aspekter". Det forekommer inkonsistent, når CfD'erne netop er en statsstøtteordning, og den skattemæssige behandling påvirker den samlede økonomiske fordel.

Den foreslåede § 33 A, stk. 4, fastsætter, at CfD-kontrakter, der tildeles ved offentlige udbud, anses for anskaffet til 0 kr., medmindre der betales et særskilt vederlag, og at en eventuel værdi på tildelingstidspunktet ikke beskattes. Skattemæssigt anses dette for en fordel i forhold til en situation, hvor kontraktens forventede nettonutidsværdi skulle beskattes ved erhvervelsen. Det fremgår ikke af lovforslaget, om dette i sig selv anses for statsstøtte.

Virkningen for kontrakter indgået før lovens ikrafttræden

Loven foreslås at træde i kraft 1. januar 2027, men med virkning for kontrakter indgået 1. januar 2026 eller senere. For kontrakter indgået før 1. januar 2026 kan skattepligtige, der hidtil har anvendt realisationsprincippet, vælge at anvende de nye regler.

Bemærkningerne anerkender, at det ikke kan udelukkes, at skattepligtige, der har indgået kontrakter i 2026, ville have kunnet opgøre et fradragsberettiget tab efter lagerprincippet, men i stedet, som følge af den tilbagevirkende virkning af § 33 A, vil opnå en mindre gunstig eller direkte ugunstig skattemæssig stilling. Lovforslaget konkluderer, at dette ikke anses for problematisk, bl.a. med henvisning til den politiske aftale.

Selv om ændringen for mange vil være til gunst, da den fjerner lagerbeskatningens likviditetsbelastning, er der således identificeret konkrete tilfælde, hvor virkningen er bebyrdende. For kontrakter indgået i 2026 er anvendelsen af § 33 A ufravigelig, i modsætning til den valgfrihed, der gælder for ældre kontrakter. Det bør af retssikkerhedsmæssige grunde overvejes, om der kan indføres en tilsvarende valgmulighed for kontrakter indgået i 2026, hvor lagerprincippet ville have været mere gunstigt for den skattepligtige, således at den bebyrdende tilbagevirkende effekt begrænses.

Handelsselskabs-reglen (25 pct.-testen)

Den foreslåede § 33 A, stk. 2, 3. pkt., indfører en ny regel, hvorefter køb og videresalg af varer anses for anvendelse som led i virksomhedens primære drift, når den skattepligtige eller et hermed koncernforbundet selskab, jf. selskabsskattelovens § 31 C, ejer mindst 25 pct. af producentvirksomheden, og den skattepligtige ved aftale har forpligtet sig til at aftage varerne med henblik på videresalg.

Der er tale om en ny ejerskabstest i kursgevinstloven, som ikke har direkte sidestykke i den eksisterende afgrænsning af sædvanlige leveringsaftaler i § 30, stk. 1, nr. 7. Bemærkningerne angiver, at testen skal sikre en "kvalificeret tilknytning" mellem handelsselskabet og producenten, men begrunder ikke nærmere, hvorfor netop 25 pct. er valgt som tærskel, og hvordan bestemmelsen tænkes anvendt i koncernstrukturer med flere minoritetsaktionærer.

Det anbefales, at det fremgår af lovforslaget, hvad den nærmere begrundelse for valget af 25 pct. som niveau for denne afgrænsning er, herunder om der er overvejet andre ejergrænser, og at der gives eksempler på, hvordan bestemmelsen konkret vil

afgrænse, hvilke handelsselskaber der kan få deres prissikringskontrakter omfattet af § 33 A.

Forholdet til den restriktive dispensationspraksis og VPPA-kontrakter

Lovforslaget begrunder behovet for en ny lovbestemt ordning med, at dispensationsadgangen efter KGL § 33, stk. 2, i praksis er meget restriktiv, og at der ikke kan opnås bindende svar herom. Dette skaber usikkerhed og kan medføre betydelige urealiserede skattepligtige eller fradragsberettigede kursgevinster og -tab på langvarige kontrakter, herunder PPA'er, hvilket kan hæmme investeringer, særligt i grøn omstilling.

Det er positivt, at lovforslaget adresserer problemstillingen generelt via en lovbestemt ordning frem for enkeltstående dispensationer. Det bemærkes dog, at definitionen i § 33 A, stk. 2, forudsætter prissikring af "fysiske leverancer af varer". VPPA'er (Virtual PPA'er), hvor der ikke sker fysisk levering til den skattepligtige, men alene differenceafregning kombineret med levering af oprindelsesgarantier, vil efter en naturlig sproglig forståelse ikke opfylde dette krav.

Det bør bekræftes, om VPPA'er er uden for den nye ordning, og i givet fald redegøres for, om og hvordan de likviditets- og usikkerhedsproblemer, der generelt er påpeget for VPPA'er, tænkes håndteret, hvis/når de ikke omfattes af § 33 A.

Med venlig hilsen

Nicolai Pii
Vicegeneralsekretær

DANSK ERHVERV
Børsgade 4
1217 København K

www.danskerhverv.dk
info@danskerhverv.dk
T. + 45 3374 6000

Skatte- og Vækstministeriet
Nicolai Eigtveds Gade 28
1402 København K

Att.: Kim Lundgaard Hansen

Den 9. oktober 2026

Høringssvar: **Høring over udkast til forslag til lov om ændring af kursgevinstloven (Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter) (J.nr. 2026 – 292)**

Dansk Erhverv har den 11. september 2026 modtaget udkast til forslag til lov om ændring af kursgevinstloven (Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter) i høring.

Generelle bemærkninger

Dansk Erhverv er overordnet positiv over for lovforslagets formål. Lovforslaget skal reducere de likviditetsmæssige udfordringer, som lagerbeskatning kan give virksomheder med længerevarende prissikringskontrakter.

Lovforslaget gør dog realisationsbeskatning obligatorisk for de omfattede kontrakter. For virksomheder, der afdækker prisrisikoen på deres kontrakter, kan det skabe netop den likviditetsbelastning, som lovforslaget skal fjerne. Dansk Erhvervs centrale forslag er derfor en valgfrihed pr. kontrakt mellem lager- og realisationsbeskatning, jf. punkt 1 nedenfor. Dansk Erhvervs øvrige forslag om at udvide bestemmelsens anvendelsesområde forudsætter, at denne valgfrihed indføres.

Betingelserne for at anvende realisationsprincippet er dog i flere tilfælde ikke tilstrækkeligt klare. Dermed risikerer forslaget at erstatte én usikkerhed med en anden. Virksomhederne skal ikke længere spørge, hvilket beskatningsprincip der gælder. I stedet skal de spørge, om de overhovedet er omfattet af den nye regel. Det åbner for et betydeligt administrativt skøn som ikke biddrager til at skabe forudsigelighed eller større retssikkerhed for virksomhederne.

Dansk Erhverv opfordrer derfor til, at betingelserne præciseres i selve lovteksten. Hvor det ikke er muligt, bør bemærkningerne indeholde konkrete eksempler. Dansk Erhverv foreslår desuden, at virksomheder får mulighed for at få et bindende svar på, om de kan få tilladelse til realisationsbeskatning efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2, gerne via en hurtig sagsbehandling. Alternativt bør den nuværende restriktive praksis for at give sådanne tilladelser lempes.

Specifikke bemærkninger

1. Valgfrihed mellem lager- og realisationsbeskatning pr. kontrakt

Efter Dansk Erhvervs læsning er den foreslåede § 33 A obligatorisk. En kontrakt, der opfylder betingelserne, skal realisationsbeskattes. Det gælder også, når virksomheden i dag lagerbeskattes og ønsker at fortsætte med det.

Det skaber en ny skævhed for virksomheder, der afdækker prisrisikoen på en langvarig kontrakt, fx en PPA. Prisrisikoen afdækkes typisk med kortere finansielle kontrakter, som rulles løbende. Disse hedges opfylder ikke selv betingelserne og vil fortsat blive lagerbeskattet. I dag lagerbeskattes både PPA'en og hedgene, så gevinst og tab udligner hinanden i samme indkomstår.

Med lovforslaget vil en gevinst på en hedge blive beskattet med det samme. Det modsvarende tab på PPA'en kan først fradrages gradvist over kontraktens løbetid, og det samme gælder i modsat retning. Den samlede skat er uændret. Forskydningen giver dog en likviditetsbelastning og uforudsigelige skattebetalinger. Det er netop den byrde, lovforslaget skal fjerne.

Prisrisikoen afdækkes i praksis ofte på porteføljeniveau mod et prisområde og ikke mod den enkelte kontrakt. Det er derfor hverken praktisk eller administrativt muligt at knytte de enkelte hedges til en bestemt kontrakt.

Dansk Erhverv foreslår derfor, at den skattepligtige får et bindende valg pr. kontrakt. Virksomheden skal kunne beholde lagerbeskatning for en kontrakt, der ellers er omfattet af § 33 A. Så kan kontrakten og de tilhørende hedges altid beskattes efter samme princip, uden at koblingen mellem dem skal dokumenteres. I praksis er der tale om en mulighed for at bevare status quo. Et sådant bindende valg pr. kontrakt kendes allerede fra lovforslagets egen overgangsregel i § 2, stk. 3.

Dansk Erhvervs forslag i punkt 2-5 om at udvide eller præcisere bestemmelsens anvendelsesområde forudsætter, at denne valgfrihed indføres. Uden valgfrihed vil udvidelserne føre flere kontrakter ind under obligatorisk realisationsbeskatning, mens de tilhørende hedges fortsat lagerbeskattes. Det vil øge skævheden og den administrative byrde. Forslagene skal derfor ikke læses som selvstændige ønsker.

2. Kravet om "primær drift" – særligt for elektricitet

Efter den foreslåede § 33 A, stk. 2, er det en betingelse, at kontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift. Af lovbemærkningerne fremgår det, at der hermed sigtes til virksomhedens kerneaktiviteter.

For fastprisaftaler på elektricitet, herunder PPA'er, skaber denne afgrænsning usikkerhed om bestemmelsens anvendelsesområde. Elektricitet anvendes bredt i virksomhederne. Kravet om anvendelse i den primære drift risikerer derfor at afgrænse bestemmelsen unødigt restriktivt.

Kravet risikerer desuden at genskabe netop det problem, som lovforslaget skal løse. I SKM2025.38.SR blev en PPA anset for at være en finansiel kontrakt, fordi overskudsstrøm blev solgt videre. Perioder med overskudsstrøm kan næppe undgås, da både produktion og forbrug svinger. Lovbemærkningerne angiver, at et sådant periodevist videresalg ikke skal udelukke anvendelse af reglen, men det fremgår ikke af selve lovteksten. Det bør skrives ind i bestemmelsen.

Det bør også præciseres, hvordan "primær drift" afgrænses i praksis. Det gælder fx sondringen mellem virksomhedens kerneprodukt og restprodukter som overskudsvarme, og hvilke kriterier der lægges vægt på.

Forudsat at valgfriheden i punkt 1 indføres, opfordrer Dansk Erhverv til, at det præciseres, at fastprisaftaler om elektricitet kan omfattes af § 33 A, når de indgås for at afdække en virksomheds erhvervsmæssige elforbrug. Det forudsætter, at bestemmelsens øvrige betingelser er opfyldt.

3. Treårskravet

Lovforslaget forklarer, hvorfor lagerbeskatning er særligt byrdefuld for langvarige kontrakter, men ikke hvorfor grænsen er sat ved netop tre år. Ved store prisudsving, fx på elektricitet, kan også kortere kontrakter give betydelige værdiudsving. Dansk Erhverv opfordrer til, at grænsen begrundes. Forudsat at valgfriheden i punkt 1 indføres, bør en kortere løbetid også overvejes.

4. Forskellige krav til producenter og aftagere

Producenter er omfattet, når de prissikrer den mængde, de forventer at producere. Aftagere er derimod kun omfattet, når de har forpligtet sig til at aftage varerne. Dansk Erhverv kan ikke se en saglig begrundelse for denne forskel. Forudsat at valgfriheden i punkt 1 indføres, bør aftagere også kunne omfattes ved prissikring af deres forventede aftag.

For producenter af vedvarende energi afhænger produktionen af vejret. Det bør derfor bekræftes, at mængden kan angives med en verbal afgrænsning, fx "al produceret strøm", frem for et bestemt antal. Det bør også angives, hvordan kravet skal dokumenteres, når en producent sælger til flere aftagere eller prissikrer på porteføljeniveau.

5. Handelsvirksomheder og ejerkravet

Efter lovforslaget kan handelsvirksomheder, der køber og videresælger varer i uforarbejdet stand, som udgangspunkt kun anvende reglen, hvis to krav er opfyldt. De skal have en bindende aftageforpligtelse, og de skal selv eller via et koncernforbundet selskab eje mindst 25 pct. af producentvirksomheden.

Ejerkravet betyder, at to ellers ens kontrakter kan blive beskattet forskelligt alene på grund af ejerstrukturen. Kravet synes ikke at give et selvstændigt værn mod skatteplanlægning ud over kravene til løbetid, fysisk levering og volumen. Den politiske aftale af 18. februar 2026 forudsætter heller ikke, at virksomheden selv producerer eller forarbejder varerne.

Forudsat at valgfriheden i punkt 1 indføres, opfordrer Dansk Erhverv til, at ejerkravet fjernes, mens kravet om en bindende aftageforpligtelse bevares.

Uanset dette bør tre forhold præciseres:

- at ejerskabet på 25 pct. kan opfyldes samlet af flere koncernforbundne selskaber, herunder udenlandske
- om kravet gælder kapital eller stemmer
- at reglen omfatter producentvirksomheder i andre lande, når handelsselskabet er skattepligtigt i Danmark.

6. Ændrede forhold i kontraktens løbetid

Lovforslaget tager ikke stilling til, hvad der sker, hvis betingelserne ophører med at være opfyldt undervejs. Det kan fx skyldes ændret drift eller overdragelse af kontrakten i forbindelse med konkurs. Dansk Erhverv opfordrer til, at det præciseres, at en sådan ændring kun har virkning fremadrettet og ikke fører til genoptagelse af tidligere indkomstår.

7. Opgørelsen af gevinst og tab

Den foreslåede opgørelsesregel i § 33 A, stk. 3, synes primært udformet med henblik på separate finansielle kontrakter med fx en bank. Den passer dårligt til leveringskontrakter med fast pris, som er den typiske PPA. Dansk Erhverv opfordrer til, at bemærkningerne indeholder et konkret taleksempel på opgørelsen for en fastpris-leveringskontrakt.

8. Overgangsregler

Efter lovforslaget kan skatteydere, der fejlagtigt har anvendt realisationsprincippet på kontrakter indgået før 1. januar 2026, vælge at overgå til de nye regler. Skatteydere, der korrekt har anvendt lagerprincippet, får ikke samme mulighed. Det stiller virksomheder, der har fulgt reglerne, ringere. Dansk Erhverv opfordrer til, at alle virksomheder med omfattede kontrakter får samme valgmulighed. I tråd med punkt 1 bør valget kunne træffes kontrakt for kontrakt. Eksisterende tilladelser efter § 33, stk. 2, bør fortsat gælde.

Virksomheder med forskudt indkomstår kan ikke selvangive efter de nye regler for kontrakter indgået i 2026, før loven træder i kraft. Dansk Erhverv opfordrer til, at der skabes en enkel adgang til genoptagelse for disse virksomheder.

Dansk Erhverv stiller sig naturligvis til rådighed for yderligere spørgsmål eller bemærkninger.

Kasper Svendsen
Skattepolitisk chef

Dansk Industri

9. oktober 2026

Ministeriets j.nr. 2026 - 292

Skatte- og Vækstministeriet
Nicolai Eigtveds Gade 28
1402 København K

lovgivningogoekonomi@svmn.dk
klh@svmn.dk

Forslag til lov om ændring af kursgevinstloven (Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter)

Den 11. september 2026 har Skatte- og Vækstministeriet udbedt sig DI's bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af kursgevinstloven.

DI kvitterer for lovforslaget. Lagerbeskatning af prissikringskontrakter kan give en virksomhed skat af en gevinst, den ikke har modtaget, og dermed en likviditetsbelastning, der kan stå i vejen for investeringer. DI støtter derfor, at gevinst og tab på de omfattede kontrakter fremover beskattes i takt med de faktiske betalinger.

Danske virksomheder er blandt de førende i den grønne omstilling og konkurrerer om projekter i Danmark og i udlandet på et marked, der flytter sig hurtigt. Prissikring er et helt almindeligt redskab i den konkurrence, fordi det giver den forudsigelighed, der skal til for at investere i ny produktion, skabe arbejdspladser og bidrage til væksten. Skattereglerne bør understøtte den udvikling og ikke lægge danske virksomheder hindringer i vejen, som deres udenlandske konkurrenter ikke møder. DI's bemærkninger har til formål at understøtte dette og at bidrage til, at lovforslaget virker efter hensigten.

DI har følgende bemærkninger:

- Kravet om en løbetid på mindst 3 år bør udgå. Subsidiært bør grænsen sænkes til 1 år.
- Aftagere bør kunne prissikre deres forventede forbrug på samme vilkår og med samme dokumentationskrav, som producenter kan prissikre deres forventede produktion.
- Et koncernselskab, der køber varer ind til andre selskaber i koncernen, bør være omfattet, når varerne forbruges eller forarbejdes i koncernen.
- Overgangsreglen bør give alle virksomheder mulighed for at overgå til ordningen for kontrakter indgået før 1. januar 2026.
- Bemærkningerne bør præcisere, hvornår handel med eller indfrielse af kontrakter udelukker realisationsbeskatning.

H. C. Andersens Boulevard 18
1553 København V
Danmark

(+45) 3377 3377
di@di.dk
di.dk

CVR-nr.: 16077593

- Opgørelsesreglerne i stk. 3 og 4 bør præciseres, og en dato bør rettes.

Kravet om mindst 3 års løbetid
Efter forslagets § 33 A, stk. 2, 1. pkt., skal kontrakten prissikre fysiske leverancer af varer »i en periode på mindst 3 år«. Kravet følger af den politiske aftale af 18. februar 2026. DI anbefaler alligevel, at aftalepartierne og ministeriet genovervejer det, fordi kravet udelukker kontrakter med samme funktion og samme type likviditetsrisiko som de langvarige.

Problemet opstår for kontrakter, der er finansielle kontrakter efter kursgevinstlovens § 29. Det gælder f.eks. kontrakter med finansiel afregning eller fastprisaftaler, hvor en del af mængden kan blive solgt videre på markedet, som i SKM2025.38.SR (lovforslagets s. 5). Sædvanlige leveringsaftaler, der kun kan opfyldes ved fysisk levering, er allerede undtaget efter § 30, stk. 1, nr. 7 (s. 5). Efter DI's oplysninger prissikrer virksomheder ofte køb eller salg af el og andre varer for 12 eller 24 måneder ad gangen. Likviditetsbelastningen ved lagerbeskatning afhænger af kontraktens værdi og af prisudsvinget omkring statusdagen, og en virksomhed med flere sådanne kontrakter kan få en betydelig samlet belastning. Bemærkningerne begrunder treårskravet med, at lagerprincippet kan være særligt byrdefuldt for virksomheder med langvarige kontrakter (s. 4). Bemærkningerne forholder sig ikke til byrden ved kortere kontrakter med samme formål. Den politiske aftale siger selv, at lagerbeskatning kan skabe væsentlige likviditetsudfordringer, »navnlig ved langvarige kontrakter«. Aftalen udelukker dermed ikke, at problemet også opstår ved kortere kontrakter.

Treårskravet kan desuden ramme virksomhedernes arbejde med den grønne omstilling, som aftalen netop skal fremme. Korte prissikringskontrakter er et almindeligt redskab, når grønne produktionsanlæg finansieres og afdækkes, og lagerbeskatning binder likviditet, der ellers kunne gå til nye investeringer, der typisk vil være til gavn for den grønne omstilling.

Dertil kommer et konkurrencehensyn. Et dansk treårskrav lægger en skattemæssig byrde på kortere prissikringskontrakter, som udenlandske konkurrenter ofte ikke bærer, fordi deres hjemlande ikke stiller et tilsvarende varighedskrav. Det gælder også prissikring knyttet til danske projekter og danske udbud, hvor danske og udenlandske aktører byder side om side. Resultatet kan være, at danske virksomheder stilles ringere end udenlandske aktører, der ikke er underlagt et dansk varighedskrav, og at det bliver mindre attraktivt at placere aktiviteter og investeringer i Danmark. Det er ikke i nogens interesse, at danske virksomheder, der er blandt de førende i den grønne omstilling, får dårligere vilkår herhjemme end deres udenlandske konkurrenter.

Lagerbeskatningen af finansielle kontrakter skal imødegå skatteplanlægning (s. 8). Bemærkningerne fortsætter: »En sådan risiko vurderes dog ikke at bestå ved langvarige prissikringskontrakter som de nævnte PPA'er og CfD'er, når vedkommende kontraktpart har indgået kontrakten som led i virksomhedens primære drift for at sikre løbende leverancer til eller fra virksomheden« (s. 8). Vurderingen er knyttet til langvarige kontrakter, men bemærkningerne

forklarer ikke, hvorfor risikoen skulle være en anden for en kortere kontrakt, der opfylder de samme betingelser. Forslaget har flere betingelser, der retter sig mod spekulation. Kontrakten skal prissikre fysiske leverancer af varer, som virksomheden producerer eller anvender i sin primære drift. De prissikrede mængder må ikke overstige virksomhedens egne forventede leverancer, og betalingerne skal afregnes løbende over leveringsperioden. Aftaler uden sammenhæng med levering eller aftag af varerne er derfor ikke omfattet (s. 19). Hvor kontrakten ikke er indgået direkte mellem producent og aftager, kan den skattepligtige f.eks. godtgøre betingelserne ved at vise, at kontrakten ikke kan afstås eller kun med byrde kan indfries før tid (s. 20). Desuden er en virksomhed, der i praksis jævnligt handler med eller indfrier kontrakter før tid, som udgangspunkt ikke omfattet (s. 11). Den test kan anvendes på samme måde for kortere kontrakter. Ved en kortere kontrakt kan beskatningen højst udskydes til kontraktens udløb. Skatten af en urealiseret gevinst på statusdagen kan være lige så stor som ved en langvarig kontrakt, men den periode, hvor beskatningen kan styres ved handel med kontrakten, er kortere.

Ønsker aftalepartierne et yderligere værn mod skatteplanlægning, bidrager DI gerne til at udforme et værn, der er rettet direkte mod den risiko, lagerprincippet skal imødegå. Risikoen består navnlig i at realisere et tab på én kontrakt i ét indkomstår og den modsvarende gevinst på en modgående kontrakt i et senere indkomstår. Et værn kan derfor bestemme, at økonomisk sammenhængende eller modgående kontrakter vurderes samlet, så realisationsprincippet ikke kan anvendes til at fremrykke et tab i forhold til den modsvarende gevinst. Et sådant værn rammer spekulationen præcist og uanset løbetiden og er mere træfsikkert end en generel grænse på 3 år.

En afgrænsning på kontraktens funktion holder samtidig ordningen målrettet. Forslaget omfatter kun kontrakter, der prissikrer reelle leverancer af varer som led i virksomhedens drift, hvor de prissikrede mængder ikke overstiger virksomhedens forventede leverancer, og hvor betalingerne afregnes løbende. Det er disse betingelser, og ikke løbetiden, der knytter ordningen til reel kommerciel prissikring og holder den fra at blive en generel adgang til realisationsbeskatning af finansielle kontrakter i det øvrige erhvervsliv.

Dispensationsadgangen i kursgevinstlovens § 33, stk. 2, er ikke et alternativ for de kortere kontrakter. Ministeriet beskriver selv praksis som »meget restriktiv«, og der kan ikke gives bindende svar om dispensation (s. 7-8).

Realisationsbeskatning ændrer kun tidspunktet for beskatningen. Den samlede skat over kontraktens løbetid er den samme, og ministeriet vurderer selv rentetabet ved forslaget som begrænset (s. 13).

Kan treårskravet ikke fjernes, foreslår DI subsidiært, at grænsen sænkes til 1 år. De kontrakter, der så fortsat lagerbeskattes, har under 12 måneders resterende løbetid på statusdagen. Tidsforskydningen bliver derfor under et år, og den urealiserede værdi vedrører under et års leverancer.

DI foreslår, at ordene »i en periode på mindst 3 år« udgår af § 33 A, stk. 2, 1. pkt. Subsidiært foreslår DI, at »3 år« ændres til »1 år«. Betegnelsen »længerevarende prissikringskontrakter« i § 33 A og i lovens titel bør tilpasses.

Aftagersiden

Efter § 33 A, stk. 2, 2. pkt., må de prissikrede leverancer ikke overstige den mængde, som virksomheden »forventer at producere eller har forpligtet sig til at aftage« (s. 1). En producent kan prissikre sin forventede produktion, også med en kontrakt med tredjemand. Det forudsætter, at producenten godtgør, at kontrakten dækker hele eller bestemte dele af den forventede produktion i hele aftaleperioden og må anses for forudsat holdt til udløb (s. 10-11). En aftager kan kun prissikre en mængde, den har pligt til at aftage, og det gælder »uden hensyn til kontraktens længde« (s. 10, tilsvarende s. 20). Den politiske aftale kræver en forudberegnelig mængde varer, »som kontraktparten leverer eller aftager«. Et dokumenteret forventet forbrug kan efter DI's opfattelse opfylde det på samme måde som en forventet produktion.

Forskellen rammer industrien. En virksomhed, der prissikrer sit forventede forbrug af el, gas, metaller eller andre råvarer hos en bank eller en producent, er ikke omfattet, heller ikke ved en langvarig kontrakt. Ved en PPA med finansiel afregning kan producenten være omfattet, mens aftageren af samme kontrakt bliver lagerbeskattet.

Efter DI's opfattelse er det ikke aftagepligten, der adskiller prissikring fra spekulation. Det afgørende er, at mængden svarer til virksomhedens egne leverancer, og at kontrakten holdes til udløb. DI foreslår, at en aftager kan prissikre sit forventede forbrug på de samme betingelser som en producent. Aftageren skal godtgøre, at kontrakten dækker hele eller en bestemt del af et dokumenteret forventet forbrug i hele aftaleperioden, f.eks. opgjort ud fra historisk forbrug eller virksomhedens anlæg, og at kontrakten må anses for forudsat holdt til udløb. Testen for jævnlig handel og indfrielse før tid gælder også for aftageren. § 33 A, stk. 2, 2. pkt., kan affattes: »… den mængde, som virksomheden forventer at producere eller anvende som led i virksomhedens primære drift«. Bevisreglerne bør fremgå af bemærkningerne.

En aftager skal desuden selv forbruge eller forarbejde varerne. »Køb med henblik på videresalg af varer i uforarbejdet stand« er ikke anvendelse i virksomhedens primære drift (s. 20). Undtagelsen for handelsselskaber i 3. pkt. kræver ejerskab af producenten og gælder derfor kun for afsætning af en tilknyttet producents varer. Bemærkningerne begrunder undtagelsen med, at handel på elmarkederne kræver tilladelse og kan forudsætte sikkerhedsstillelser og garantier (s. 8). Det gælder også på købssiden. I mange koncerner indgår ét selskab prissikringskontrakten og videresælger varerne til de selskaber i koncernen, der bruger dem. Den kontrakt forbliver lagerbeskattet. DI foreslår, at videresalg til et koncernforbundet selskab, jf. selskabsskattelovens § 31 C, der forbruger eller forarbejder varerne i sin primære drift, sidestilles med anvendelse.

Kontrakter indgået før 1. januar 2026
Efter § 2, stk. 3, kan en virksomhed vælge den nye ordning for en kontrakt indgået før 1. januar 2026, hvis den har anvendt realisationsprincippet på kontrakten. Har Skatteforvaltningen inden lovens ikrafttræden ændret ansættelsen til lagerprincippet, kan virksomheden vælge ordningen fra indkomstår, der påbegyndes 1. januar 2026 eller senere (§ 2, stk. 3, 3. pkt.). En virksomhed, der selv har lagerbeskattet en kontrakt, som i øvrigt opfylder betingelserne, kan ikke vælge ordningen (s. 25). Den politiske aftale begrænser også overgangen til virksomheder, der »hidtil har anvendt realisationsprincippet«. Bemærkningerne begrunder reglen med, at virksomheder, der har anvendt realisationsprincippet, skal kunne fortsætte med det (s. 25). De forklarer ikke, hvorfor en kontrakt med samme funktion skal forblive lagerbeskattet i resten af løbetiden, fordi virksomheden har fulgt hovedreglen.

DI foreslår, at alle virksomheder kan vælge at overgå til realisationsprincippet for kontrakter, der opfylder betingelserne i § 33 A, med virkning fra indkomstår, der påbegyndes 1. januar 2027 eller senere. Valget bør være bindende og omfatte alle virksomhedens kontrakter af denne art, så det ikke kan træffes kontrakt for kontrakt ud fra den kendte prisudvikling. Kontraktens ultimoværdi for det seneste indkomstår før skiftet bruges som anskaffelsessum, svarende til den regel for skift fra lagerprincippet til realisationsprincippet, som bemærkningerne beskriver (s. 26). Forslaget kan affattes som et nyt punktum i § 2, stk. 3, efter samme model som 3. pkt.

Handel med og indfrielse af kontrakter
Efter bemærkningerne er udgangspunktet, at en virksomhed, der »løbende indgår terminskontrakter af varierende længde« og »jævnligt handler med eller indfrier sådanne kontrakter før tid«, ikke er omfattet (s. 11). De specielle bemærkninger gentager testen uden ordene »før tid« (s. 20-21). Formuleringen kan forstås sådan, at testen ser på al virksomhedens handel med terminskontrakter, også handel, der ikke vedrører prissikring af dens egne leverancer. DI anbefaler, at bemærkningerne præciserer tre forhold:

- Vurderingen angår virksomhedens praksis for de kontrakter, der prissikrer dens egne leverancer efter § 33 A, stk. 2.
- Det afgørende er afståelse eller indfrielse før tid, ikke at kontrakter udløber.
- En enkeltstående afståelse eller indfrielse med driftsmæssig begrundelse udelukker ikke virksomhedens øvrige kontrakter.

Tekniske bemærkninger
- Fordelingen af anskaffelsessummen i § 33 A, stk. 3, 3. pkt., sker efter den samlede mængde varer, »som ved indkomstårets start forventedes dækket af kontrakten i dens løbetid« (s. 1). De almindelige bemærkninger bruger en tilsvarende formulering (s. 12). De specielle bemærkninger og eksemplet med ujævne leverancer bygger på »dens resterende løbetid« og på den resterende anskaffelsessum (s. 22-23). De to metoder giver forskellige resultater, når forventningerne ændrer

sig undervejs. DI foreslår, at lovteksten udtrykkeligt angiver, at fordelingen sker efter den resterende mængde og den resterende anskaffelsessum.

- Efter § 33 A, stk. 4, anses en kontrakt tildelt i et offentligt udbud for anskaffet til 0 kr., medmindre den er erhvervet mod et særskilt fastsat vederlag. En eventuel værdi af kontrakten ved tildelingen medregnes ikke (s. 2). Bemærkningerne beskriver kun kontrakter, hvor der forventes nettobetalinger fra staten (s. 12-13). Udbud kan også bygge på betalinger fra tilbudsgiveren til staten, enten gennem en lav tilbudspris i en CfD eller gennem en særskilt betaling. DI beder ministeriet bekræfte, at tilbudsgiverens nettobetalinger til staten efter en CfD er fradragsberettigede, når de afregnes. DI beder også ministeriet angive, hvornår en særskilt betaling er vederlag for kontrakten, og hvordan en betaling, der også dækker retten til havarealet, skal fordeles.
- Bemærkningerne til § 2 henviser til »den politiske aftale af 26. februar 2026« (s. 24). Aftalen er indgået den 18. februar 2026.

DI står til rådighed for spørgsmål og uddyber gerne bemærkningerne, herunder med eksempler på kortere prissikringskontrakter.

Med venlig hilsen

Sune Hein Bertelsen
Fagleder for skattejura og international skat

Janek Værnet Eskildsen
Chefkonsulent

DANSKE REVISORER FSR

Skatte- og Vækstministeriet
Nicolai Eigtveds Gade 28
DK 1402 - København K
Att. Kim Lundgaard Hansen

Sendt digitalt til: lovgivningogoekonomi@svmn.dk og klh@svmn.dk

Den 9. oktober 2026

FSR – danske revisorer

Børsgade 4, 4. sal
DK - 1215 København K

Telefon +45 7225 5703
fsr@fsr.dk
www.fsr.dk

CVR. 55 09 72 16
Danske Bank
Reg. 9541
Konto nr. 2500102295

Høringssvar til høring over udkast til forslag til lov om ændring af kursgevinstloven (Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter) jf. Skatte- og Vækstministeriets j. nr. 2026-292.

FSR Danske Revisorer ("FSR") takker for modtagelse af nærværende udkast til forslag til lov om ændring af kursgevinstloven (Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter), som Skatte- og Vækstministeriet har sendt i høring den 11.09.2026 med høringsfrist den 09.10.2026.

Generelle bemærkninger

Generelt fremstår lovforslaget som resultatet af et ønske om at ændre den retstilstand på beskatningen af PPA-aftaler om strøm, som fremgår af SKM2025.38.SR. I forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 2, etableres herefter en omfattende definition af, hvad en længerevarende prissikringskontrakt er. Denne definition synes at kunne rumme alle mulige former for samhandel i sektorer, hvor der er indgået prissikringskontrakter på mindst 3 år. Der kan derfor tænkes tilfælde, hvor skatteydere i mange år korrekt har anvendt lagerprincippet og været tilfredse hermed, da det er mindre administrativt bebyrdende, når den skattemæssige behandling svarer til den regnskabsmæssige behandling. Det giver en lettelse for skatteyder, når den skattepligtige indkomst skal opgøres, og det giver en lettelse for skattemyndighederne, da der undgås stillingtagen til en opgørelse efter realisationsprincippet.

Efter den foreslåede nye regel i § 33 A skal beskatningen ske efter et realisationsprincip, når betingelserne ifølge reglen er opfyldt. Indholdet af disse er imidlertid ikke helt klare og afgrænsede, hvilket også fremgår af bemærkningerne. Det risikeres derfor, at den nye regel ikke fjerner en usikkerhed om, hvilket beskatningsprincip, der skal anvendes, men derimod skaber en ny bestående i, om realisationsprincippet skal anvendes eller ej.

Hvis det specifikt er beskatningen af PPA-aftaler om strøm, der ønskes ændret, kunne det derfor, i stedet for det foreslåede § 33 A, overvejes at indsætte et nr. 9 i kursgevinstlovens § 30, stk. 1, hvor det beskrives, at for aftaler om prissikring i mindst 3 år af fysisk levering af strøm anvendes kursgevinstlovens § 29 ikke?

Alternativt kunne det overvejes enten at muliggøre, at der kan opnås bindende svar på, om tilladelse efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2, vil kunne opnås for en påtænkt disposition, og gerne via en fast track-ordning, eller ved af lovgivningsmæssig vej at

lempe på den restriktive praksis for meddelelse af tilladelse efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2 til at anvende realisationsprincippet.

Særlige bemærkninger

Det anføres i lovforslagets indledning (afsnit 1), at "De foreslåede ændringer vil således bl.a. finde anvendelse på såkaldte CfD-kontrakter indgået som led i de seneste udbud af tre havvindmølle-parker, der blev offentliggjort den 20. november 2025." Er de nævnte CfD-kontrakter i de seneste udbud af tre havvindmølle-parker overhovedet finansielle kontrakter omfattet af kursgevinstlovens § 29, jf. SKM2025.37.SR? I sagen var dette tilsyneladende ikke var tilfældet, da selve CfD-kontrakten så vidt forstås ikke indebar overdragelse af et aktiv (strøm) mellem spørgeren og staten, men kun indebar (støtte-)betalinger til eller fra staten. Herved opfyldes definitionen på en terminskontrakt fra forarbejderne til kursgevinstloven umiddelbart ikke ("En terminskontrakt (forwardkontrakt) er en aftale om overdragelse af et aktiv eller en gældsforpligtelse til en forhånd fastsat pris, hvor afvikling af kontrakten finder sted efter aftaletidspunktet").

Kan det bekræftes, at terminskontrakter mv., som opfylder betingelserne i kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 7, ikke omfattes af forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, da de pågældende terminskontrakter fortsat ikke beskattes efter § 29?

Af ordet *prissikringskontrakt* i forslaget til kursgevinstlovens § 33 A kan fås det indtryk, at denne skal være en separat kontrakt, der prissikrer en anden separat leveringskontrakt om fysisk levering af varer til markedspris. Efter lovforslagets bemærkninger står det dog klart, at en prissikringskontrakt i forslaget også kan være en kontrakt om fysisk levering af varer til en aftalt fast pris, dvs. hvor prissikringselementet (prissikringskontrakten) er et integreret kontraktvilkår i leveringskontrakten om det underliggende aktiv. Kan det bekræftes?

I forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 2, 1. pkt., fremgår det, at prissikringskontrakten skal være indgået med henblik på at prissikre fysiske leverancer af varer i en periode på mindst 3 år. Med meget svingende priser på fx strøm kan også prissikringskontrakter om leverancer i en periode på under 3 år medføre væsentlige udsving i værdien af en prissikringskontrakt, som kan være byrdefuld at skulle beskattes af efter lagerprincippet. Vi opfordrer derfor til, at også prissikringskontrakter om leverancer i en periode på under 3 år kan omfattes af de foreslåede regler. Da det fremgår af lovudkastets afsnit 3, at de økonomiske konsekvenser for det offentlige vurderes at være begrænsede, må det tilsvarende forventes, at den provenumæssige effekt af at fjerne 3 års-kravet vil være begrænset.

Det fremgår af forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 2, 1. pkt., at prissikringskontrakten skal være indgået med henblik på at prissikre fysiske leverancer af *varer*. Er fysisk levering af *tjenesteydelser* til brug i modtagerens virksomhed eller som produkt af egen virksomhed ikke omfattet? Der henvises også til, at tjenesteydelser fremgår af § 30, stk. 1, nr. 7.

I forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 2, 2. pkt. fremgår det, at det er en betingelse, at prissikringskontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift. Er prissikring af indkøb af anlægsaktiver til brug i virksomheden, hhv. salg af anlægsaktiver fra virksomheden, dermed ikke omfattet af forslaget til § 33 A, modsat § 30, stk. 1, nr. 7, hvor levering af *andre aktiver* også omfattes?

Det fremgår af forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 2, 2. pkt., at det er en betingelse, at de prissikrede leverancer ikke overstiger den mængde, som virksomheden

forventer at producere eller har forpligtet sig til at aftage. Hvorfor er kriterierne for prissikring af produktion (*forventer* at producere) og for prissikring af aftag (*forpligtet* sig til at aftage) forskellige? I lovforslagets afsnit 3.1.3 anføres tillige: "For aftageren vil det desuden være et krav, at virksomheden har *forpligtet* sig til at aftage varerne. Har en aftager indgået en terminskontrakt, der ikke prissikrer aftalte fysiske leverancer af varer til den pågældende virksomhed, vil den derfor ikke være omfattet af den foreslåede ordning." Hvorfor kan prissikring af aftag, som angår den mængde, som virksomheden *forventer* at aftage, ikke omfattes af den foreslåede bestemmelse?

I SKM2025.38.SR blev PPA-aftalen om køb af strøm anset for en finansiel kontrakt, jf. kursgevinstlovens § 29, og kunne ikke undtages efter § 30, stk. 1, nr. 7, fordi betingelsen om levering "til brug i modtagerens virksomhed" ikke blev anset for opfyldt, når overskudsstrøm blev solgt til anden side. I forslaget til kursgevinstlovens § 33 A er det i stk. 2, 2. pkt., bl.a. en betingelse, at kontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige anvender som led i virksomhedens primære drift. Vil betingelsen om anvendelse i den primære drift ikke i PPA-aftaler om køb af strøm skabe samme problem som i SKM2025.38.SR? Da periodevis overskudsstrøm næppe kan undgås, risikeres det vel fortsat, at kontrakten kommer til at omfatte varer, som de facto ikke vil blive anvendt i virksomhedens primære drift, selvom dette var hensigten ved indgåelse af kontrakten, jf. stk. 2, 1. pkt.?

I bemærkningerne anføres følgende på side 10: "Når aftageren – som det var tilfældet i den ovenfor i pkt. 2.1. omtalte sag i SKM2025.38SR – har indgået en langvarig PPA, der omfatter fysisk levering af al den producerede strøm på et produktionsanlæg til hel eller delvis dækning af virksomhedens eget elforbrug i aftaleperioden, vil betingelserne være opfyldt for aftageren, også selv om der som følge af f.eks. sæsonbetonede udsving i produktionen eller forbruget vil kunne være perioder, hvor den producerede strøm sælges på markedet." Hvor ses det i den foreslåede ordlyd af stk. 2, 2. pkt., at videresalg – uden for de tilfælde, som følger af stk. 2, 3. pkt. – ikke strider mod betingelserne i stk. 2, 2. pkt.?

I den forbindelse hører vi også gerne, om PPA-aftalen i SKM2025.38.SR kunne have været undtaget efter kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 7, hvis den i stedet for at vedrøre levering af "al produceret strøm" kun havde vedrørt levering af "al produceret strøm, som aftageren kan anvende i sin virksomhed"? I spørgsmålet forudsættes det, at eventuel overskudsstrøm så ville være leveret til virksomheden efter en separat aftale om levering af overskudsstrømmen med henblik på salg heraf til markedet.

På procentsiden gælder det tilsvarende, at det for salg af strøm kan være vanskeligt at fastlægge en bestemt mængde på forhånd, da produktion af strøm afhænger af "vind og vejr". På procentsiden kan betingelsen i forslaget til stk. 2, 2. pkt., om, at de prissikrede leverancer ikke overstiger den mængde, som virksomheden forventer at producere, derfor også give anledning til problemer.

Der bedes givet eksempler på, hvordan producenten efter forslaget til stk. 2, 2. pkt., kan godtgøre, at kontrakten ikke overstiger den mængde, der forventes produceret, herunder i tilfælde, hvor producenten sælger til flere modtagere? – Hvordan måles da, om kontrakten/kontrakterne vedrører den mængde, der forventes produceret, når der kan være tale om delmængder/prissikring på porteføljeniveau?

I bemærkningerne angives på side 10, at de anførte betingelser kan anses for opfyldt, hvis aftalen angår levering af "al strøm, der produceres". Kan det dermed bekræftes, at der ikke er krav om, at mængden skal angives konkret (fx et bestemt antal), men at betingelserne også kan opfyldes med en verbal afgrænsning (fx alt det som kan anvendes af aftageren)?

Efter forslaget til § 33 A, stk. 2, 2. pkt., er det en betingelse, at prissikringsaftalen angår varer, der produceres eller anvendes som led i virksomhedens primære drift. Hvor overordnet eller konkret skal eller kan "primær drift" afgrænses/defineres? Skal der fx sondres mellem produktion af virksomhedens kerneprodukt(-er) og produktion af overskudsvarme/restprodukter?

Skal betingelsen om "primær drift" vurderes ud fra en fortolkning af flere kriterier, fx hvad der opnås størst omsætning eller indtjening på, hvad der fylder fysisk mest eller hvad der kræver flest medarbejdere? Hvis vurderingen skal ske ud fra flere kriterier, bedes det angivet, hvilke kriterier som vil veje tungest?

Hvad vil konsekvensen være, hvis den producent eller aftager, der har indgået en prissikringskontrakt, efter nogle år går konkurs, og kurator overdrager prissikringskontrakten til en tredjemand?

Hvis det antages, at en kontrakt ved indgåelsen opfylder betingelserne i forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, og at producenten/aftageren derfor beskattes efter et realisationsprincip, hvad vil konsekvensen da være, hvis vedkommende i fx år 5 af kontraktens løbetid pludselig ikke opfylder betingelserne i § 33 A. Vil betingelserne for realisationsbeskatning da blive 1) anset for ikke-opfyldt tilbage til tidspunktet for kontraktens indgåelse med deraf følgende ændring af skatteansættelser for tidligere indkomstår eller 2) først anset for ikke-opfyldt i det indkomstår, hvor betingelserne svigter, så ændring af skatteansættelsen derfor kun skal ske fra dette indkomstår og frem?

I forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 2, 3. pkt., er indsat særlig regulering for situationer med køb og videresalg af varer:

- Kan en handelsvirksomhed, som fx køber og sælger olie, ikke opfylde betingelserne i det foreslåede stk. 2, 2. pkt., og dermed bruge § 33 A? Efter det foreslåede 2. pkt. er det en betingelse, at kontrakten vedrører prissikring af varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift. Oliehandelsvirksomheden i eksemplet er ikke en "producent" af olie, men virksomheden "anvender" olien i sin primære drift (både som varesalg og vareforbrug). Vi har dog noteret os, at det i lovforslaget anføres på side 20, at "Ved *anvendelse* skal forstås, at den pågældende virksomhed [selv] forbruger eller (videre)forarbejder varerne. Køb med henblik på videresalg af varer *i uforarbejdet stand* vil derfor ikke skulle anses for anvendelse af varerne som led i virksomhedens primære drift …".

  Vi forstår dermed, at det er hensigten, at § 33 A ikke skal kunne anvendes på (handelsvirksomheders) prissikringskontrakter om varekøb af varer til videresalg i uforarbejdet stand, eller på prissikringskontrakter om varesalg af varer, som virksomheden ikke har produceret eller forarbejdet – medmindre videresalgsreglen i 3. pkt. konkret er opfyldt.

  Dette forekommer unødigt restriktivt, og det bedes forklaret og begrundet?

  Den politiske aftale af 18. februar 2026 angiver heller ikke, at virksomheden skal være producent/forarbejder af de solgte varer, eller selv skal forbruge/videreforarbejde de købte varer. Det angives kun, at der skal være tale om varer, som virksomheden leverer eller aftager, hvilket også omfatter en handelsvirksomhed.

- Kan en (handels-)virksomhed, der alene beskæftiger sig med køb og videresalg af varer i uforarbejdet stand, anvende de foreslåede regler i § 33 A på fx en PPA-aftale om køb af strøm, som handelsvirksomheden forbruger i sine lager- og administrationslokaler mv.?

- Ved udformningen af 3. pkt. forekommer der efter bemærkningerne til lovforslaget for at være tænkt specifikt på den situation, at en handelsvirksomhed, fx pga. krav om tilladelser, er den enhed, som videresælger den strøm til markedet, som en tilknyttet producentvirksomhed har produceret. Hvorfor må "uafhængige" strømhandelsvirksomheder, som køber og videresælger strøm uden at have tilknytning til en producentvirksomhed, ikke kunne anvende den foreslåede § 33 A?

- Hvis procentvirksomheden i 3. pkt. (fx en vindmøllepark) ejes med 100 % af en handelsvirksomhed, som videresælger strømmen til markedet, forstår vi af lovforslagets bemærkninger på side 21, at det er både handelsvirksomhedens eventuelle prissikringsaftaler om salg af strømmen til markedet, og handelsvirksomhedens eventuelle prissikringsaftaler om køb af strømmen fra producentvirksomheden, der kan omfattes af § 33 A? Kan producentvirksomhedens eventuelle prissikringsaftaler om salg af strømmen til handelsvirksomheden også omfattes af § 33 A?

- Det fremgår af forslaget til 3. pkt., at det er en betingelse, at den skattepligtige (handelsvirksomheden) eller et hermed koncernforbundet selskab ejer mindst 25 pct. af producentvirksomheden. Hvorfor er situationer, hvor det er producentvirksomheden, der ejer (mindst 25 pct. af) handelsvirksomheden, ikke omfattet?

- Angår kravet om ejerskab i 3. pkt. mindst 25 pct. af kapitalen eller mindst 25 pct. af stemmerne?

- Det fremgår af forslaget til 3. pkt., at det er en betingelse, at den skattepligtige (handelsvirksomheden) ved aftale med producentvirksomheden eller en eller flere direkte ejere af producentvirksomheden skal have forpligtet sig til at aftage varerne med henblik på videresalg. Hvad er baggrunden for, at det er medtaget i det foreslåede 3. pkt., at den civilretlige aftale om aftag og videresalg kan være indgået mellem handelsvirksomheden og en *ejer* af producentvirksomheden, i stedet for med producentvirksomheden, som må være den oplagte aftalepart?

- Hvis producentvirksomheden drives i en skattemæssigt transparent enhed som fx et I/S, er det da producentvirksomheden (I/S'et) hhv. I/S'ets interessenter, som 3. pkt. angår?

- Efter ordlyden af 3. pkt. skal "den skattepligtige eller et hermed koncernforbundet selskab" eje mindst 25 pct. af producentvirksomheden. Ordet "eller" kan forstås sådan, at kravet er, at det enten er den skattepligtige eller det koncernforbundne selskab, som skal eje alle 25 pct. Det antages ikke at være meningen, og det bedes derfor bekræftet, at ejerskabet af de 25 pct. godt kan være fordelt mellem koncernforbundne selskaber.

Hvordan skal realisationsprincippet i forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 1, og bestemmelsen om avanceopgørelse i forslaget til stk. 3 udmøntes for fx en PPA-kontrakt om fysisk levering/køb af strøm til en aftalt fast pris? Hvis den aftalte pris for strømmen er 5, men markedsprisen for strømmen ved afvikling af kontrakten er 20, og kontrakten omfattes af § 29 og af de hidtidige regler om lagerprincippet, vil købervirksomheden efter de hidtidige regler være blevet løbende lagerbeskattet af kontraktens positive markedsværdi på 15 (der forudsættes en anskaffelsessum på nul), og skal efter § 33, stk. 1, sidste pkt., anse den indkøbte strøm for anskaffet til markedsprisen på 20. Skal stk. 1 og 3 i § 33 A forstås sådan, at virksomheden efter lovforslaget fortsat skal indregne en gevinst på en finansiel kontrakt på 15, men nu blot på afviklingstidspunktet (realisationstidspunktet), og fortsat skal anse den indkøbte strøm for anskaffet til 20, som således vil udgøre virksomhedens driftsomkostningsfradrag for den indkøbte strøm? Dette kan være vanskeligt at læse i § 33 A. Generelt forekommer forslaget til stk. 3 at være udformet mod situationer, hvor prissikringskontrakten er en særskilt kontrakt indgået med fx en bank, hvor gevinsten/tabet på kontrakten differenceafregnes mellem virksomheden og banken, men ikke mod situationer, hvor der er tale om en leveringskontrakt til fast pris?

Hvad menes der i stk. 3 med "summen af årets nettobetalinger"? Hvilke betalinger skal tillægges eller fratrækkes, inden der er tale en "nettobetaling"?

Kan det bekræftes, at en "afregning" og en "betaling" i stk. 3 kan være et negativt beløb, fx i det tilfælde, hvor en prissikringskontrakt udvikler sig ugunstigt for en aftager, sådan at aftageren skal betale et beløb til modparten i kontrakten (tab på prissikringskontrakten)? Det må være tilfældet, da det fremgår af bemærkningerne på side 22, at "Er anskaffelsessummen 0 kr., vil det nettobeløb, som den skattepligtige i løbet af et indkomstår *modtager* eller *betaler* efter kontrakten, således udgøre henholdsvis den skattepligtige gevinst eller det fradragsberettigede tab på kontrakten i det pågældende indkomstår."

Det fremgår af forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 3, 3. pkt., at den forholdsmæssige andel af anskaffelsessummen fastsættes på grundlag af forholdet mellem den mængde varer, som årets betalinger vedrører, og den samlede mængde varer, som ved indkomstårets start forventedes dækket af kontrakten i dens løbetid. I omtalen af bestemmelsen i lovforslagets bemærkninger på side 22 anføres derimod "... som ved indkomstårets start forventedes dækket af kontrakten i dens *resterende* løbetid." Er det oprindelig anskaffelsessum og oprindelig mængde ved indkomstårets start, eller er det resterende anskaffelsessum og resterende mængde ved indkomstårets start?

Det følger af forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, stk. 4, 2. pkt., at en eventuel værdi af en kontrakt på tidspunktet, hvor der erhverves ret til kontrakten, ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, hvis modparten i kontrakten er en offentlig myndighed. Betyder det modsætningsvist, at ved en tilsvarende kontrakt indgået mellem to private virksomheder, så skal en eventuel værdi af kontrakten medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst?

Er et statsligt eller kommunalt (aktie-)selskab at betragte som en offentlig myndighed i forslaget til stk. 4?

Efter lovforslagets § 2, stk. 1-2, skal loven træde i kraft den 1. januar 2027 og finde anvendelse på kontrakter, der er indgået den 1. januar 2026 eller senere. Hvis et selskab med perioden 1/5 – 30/4 som indkomstår indgår en prissikringskontrakt den 1. februar 2026, kan selskabet således anvende de foreslåede regler på kontrakten, men kan ikke selvangive herefter i sin selvangivelse for perioden 1. maj 2025 – 30. april 2026, som skal indleveres senest 31. oktober 2026, da loven først træder i kraft den 1. januar 2027. Selskabet vil således være henvist til at selvangive efter de hidtidige regler med lagerbeskatning, og den 1. januar 2027 eller senere at anmode om genoptagelse af den indleverede selvangivelse for at anvende de foreslåede regler om realisationsbeskatning. Kan det bekræftes?

I lovforslagets § 2, stk. 3, 1. pkt., foreslås det, at har den skattepligtige anvendt realisationsprincippet ved opgørelsen af gevinst og tab på en prissikringskontrakt indgået før den 1. januar 2026, der er omfattet af forslaget til kursgevinstlovens § 33 A, kan den skattepligtige vælge at anvende loven på kontrakten. Skatteydere, som forkert har anvendt realisationsprincippet på en prissikringskontrakt, der efter de hidtidige regler burde have været beskattet efter lagerprincippet, kan således vælge at anvende de foreslåede regler på kontrakten, mens skatteydere, der korrekt har anvendt lagerprincippet, ikke kan vælge at anvende de foreslåede regler på kontrakten. Hvorfor skal skatteydere, der har selvangivet forkert, stilles bedre end skatteydere, der har selvangivet korrekt?

Skal et valg efter § 2, stk. 3, 1. pkt., omfatte alle den skattepligtiges kontrakter, som kan omfattes af § 33 A, eller kan den skattepligtige vælge at holde enkelte kontrakter udenfor § 33 A, og tilvælge § 33 A for andre kontrakter?

Hvis en skattepligtig ønsker at anvende loven på en kontrakt indgået før den 1. januar 2026, jf. lovforslagets § 2, stk. 3, 1. pkt., fremgår det af 2. pkt., at valget skal foretages senest første gang, den skattepligtige indleverer oplysningsskema efter lovens ikrafttræden. Det bedes bekræftet, at fristen for at fortage valget udløber ved den faktiske indlevering af et oplysningsskema efter lovens ikrafttræden (uanset om oplysningsskemaet indleveres rettidigt eller ej, og uanset om der er opnået udsættelse med fristen for indsendelse af oplysningsskemaet eller ej)? Det bedes også oplyst, hvordan valget rent praktisk kan eller skal tilkendegives?

Hvis der ikke vælges overgang til beskatning efter § 33 A iht. lovforslagets § 2, stk. 3, 1. pkt., fordi der tidligere er opnået tilladelse til realisationsbeskatning efter kursgevinstlovens § 33, stk. 2, kan denne realisationsbeskatning opnået ved tilladelse så ikke fortsætte?

Den særlige regel i lovforslagets § 2, stk. 3, 3. pkt. – dvs. hvis skattemyndighederne har foretaget en ansættelsesændring for en kontrakt indgået før den 1. januar 2026 og beskattet denne efter lagerprincippet – gælder efter lovforslagets ordlyd kun, hvis skattemyndighedernes ansættelsesændring er foretaget inden lovens ikrafttræden, dvs. inden 1. januar 2027. Betyder det, at skattemyndighederne så er afskåret fra at foretage en ansættelsesændring på en sådan kontrakt den 1. januar 2027 eller senere?

Såfremt nærværende giver anledning til spørgsmål, er I velkomne til at kontakte os.

Med venlig hilsen

Søren Næsborg Jensen
Forperson for skatteudvalget

Maria Eun Elkjær
Skattepolitisk chef

Høringssvar – forslag til ændring af kursgevinstloven

9. OKTOBER 2026
GREEN POWER DENMARK
LANGEBROGADE 3H
1411 KØBENHAVN K

DOK. ANSVARLIG: CAC
SEKRETÆR:
SAGSNR.: S2022-839
DOKNR: D2026-27731

Green Power Denmark hilser forbedrede skattemæssige vilkår for både energikoncerner og forbrugere af grøn energi, meget velkommen.

Den nuværende retsstilling, hvorefter der i nogle tilfælde sker lagerbeskatning af kommercielt begrundede prissikringskontrakter, er byrdefuld og introducerer en usikkerhed for danske virksomheder uden at skabe et egentligt skatteprovenu for den danske stat.

Lovforslaget adresserer således en væsentlig hæmsko for den grønne omstilling og vil få positive konsekvenser for forsyningskæden af grøn energi i Danmark.

Vi har imidlertid en række konkrete forslag og anbefalinger, der skal sikre, at lovforslaget får den ønskede rækkevidde og kan fungere som katalysator for den fortsatte elektrificering af Danmark samt bevarelsen af dansk konkurrenceevne.

1. Generelt om brug af prissikringskontrakter i energikoncerner

Energikoncerner anvender forskelligartede former for prissikringskontrakter og afdækningsinstrumenter for at begrænse eksponeringen mod variable energipriser.

Sådanne afdækningsinstrumenter har til formål at prissikre energikoncerners produktion mod markedsforhold, som ligger uden for energikoncernernes kontrol.

Særligt gælder det, at elektricitetspriser er variable, og der kan forekomme ganske betydelige udsving i priserne for elektricitet – både på timebasis, daglig basis, månedlig basis og årlig basis. Sådanne variable elpriser udgør en betydelig kommerciel risiko for energiselskaber.

En typisk måde til prissikring af elektricitet for energikoncerner er aftaler om køb og salg af elektricitet til fast pris – såkaldte Power Purchase Agreements (”PPA”). Den del af produktionen, som sælges under sådanne kontrakter, sælges til en fast kendt pris, som er uafhængig af den variable markedspris. Dette har store fordele både for energikoncerner og forbrugere af elektricitet, som får større vished for henholdsvis deres omsætning og omkostninger.

En anden måde for energikoncerner at sikre sig mod svingende elpriser er at indgå afdækningskontrakter med energiselskaber, energihandelsselskaber eller børser , hvorved energikoncernen garanteres en minimumspris for den producerede elektricitet. Disse virker i praksis ved, at energikoncernen skal betale differencen til modparten, hvis den variable elpris (markedsprisen) er højere end den aftalte pris. Omvendt, hvis energiprisen er lavere end den aftalte pris, modtager energikoncernen differencen fra modparten.

Sådanne kontrakter indgås udelukkende for at beskytte værdien af den producerede elektricitet og reducere risikoen for variable elpriser for den elektricitet, som de producerer.

Kontrakterne kan indgås både med en central enhed i energikoncern, såvel som det enkelte selskab som ejer produktionsaktiverne. Når kontrakterne indgås centralt, skyldes det typisk et ønske om kun at prissikre en del af koncernens samlede

nettoeksponering. Ved at prissikre centralt kan anlægges en porteføljetilgang, hvor der kan tages højde for eksisterende positioner og kontrakter med risikoeksponeringer, der helt eller delvist udligner hinanden. Herved undgås unødig prissikring af leverancer, hvor koncernen allerede har en naturlig risikoafdækning. Risikoafdækningen sker således på porteføljeniveau, f.eks. mod et givent prisområde, frem for i relation til den enkelte kontrakt.

For danske energikoncerner gælder det ofte, at de prissikrer centralt i Danmark for både den elektricitet, som produceres i Danmark, men også den elektricitet, som produceres og sælges i udlandet.

Omvendt vil udenlandske energikoncerner oftest indgå deres prissikringsaftaler på deres hjemmemarked, også uanset at de ejer produktionsselskaber i Danmark, som producerer og leverer elektricitet ind i det det danske elnet.

2. Bevarelse af dansk konkurrenceevne

Balancerede skatteregler for prissikringskontrakter er helt centralt og afgørende for elektrificeringen af Danmark. Som redegjort for ovenfor benyttes prissikringskontrakter i vidt omfang af energikoncerner for at reducere eksponeringen mod variable energipriser.

Undergives sådanne prissikringskontrakter lagerbeskatning, flyttes risikoen for variable energipriser imidlertid blot fra at udgøre en risiko for uforudsigelig omsætning til i stedet at udgøre en uhensigtsmæssig risiko for uforudsigelige skattebetalinger. Sådanne lagerreguleringer har virksomheder ikke nogen reelle muligheder for at mitigere.

Risikoen for betydelige skattebetalinger af urealiserede gevinster og efterfølgende tab, som ofte ikke kan udnyttes på den korte bane, udgør en væsentlig likviditetsmæssig belastning og betydelig uhensigtsmæssig risiko for energikoncerner og forbrugere af elektricitet.

Den foreslåede ændring af kursgevinstloven bør således sikre, at prissikringskontrakter, som afdækker reelle kommercielle prisrisici, og som ikke er spekulative af natur, fritages fra lagerbeskatning i videst muligt omfang.

En for restriktiv afgrænsning af typerne af prissikringskontrakter, som kan omfattes af fritagelsen fra lagerbeskatning, indebærer en risiko for, at energiproducenter stilles ufordelagtigt i konkurrencen mod udenlandske udviklere.

For danske energiprojekter gælder, som nævnt ovenfor, at udenlandske energikoncerner typisk indgår prissikringskontrakter på deres hjemmemarked for den del af produktionen, der er eksponeret for variable elpriser.

Sådanne prissikringskontrakter, som ikke er direkte forbundet til det enkelte selskab, som ejer produktionsaktiverne, men som derimod indgås centralt i koncernen (f.eks. af et udenlandsk salgsselskab), vil ikke omfattes af dansk lagerbeskatning, uanset at de relaterer sig til dansk produceret elektricitet. For energikoncerner med hjemsted i Danmark vil der omvendt ske lagerbeskatning af helt tilsvarende kontrakter. Dette udgør en konkurrencemæssig ulempe for danske energikoncerner.

Tilsvarende gælder, når danske energikoncerner byder på energiprojekter i udlandet. Her vil udenlandske konkurrenter kunne prissikre deres eksponering mod variable energipriser uden lagerbeskatning. Skal danske energikoncerner – som omvendt prissikrer deres eksponering mod variable elpriser centralt i Danmark – lagerbeskattes af sådanne prissikringskontrakter, vil danske energikoncerner have en betydelig konkurrencemæssig ulempe i budrunderne om at vinde udenlandske energiprojekter. Dette uanset at elektriciteten ikke produceres, sælges eller forbruges i Danmark.

For at sikre den fortsatte elektrificering af Danmark og Europa og for at sikre den danske konkurrenceevne er det derfor afgørende, at typen af prissikringskontrakter, som kan omfattes af lovforslaget, ikke defineres for snævert.

Alle typer af kommercielt begrundede prissikringskontrakter bør omfattes af fritagelsen for lagerbeskatning – dette gælder, uanset om en energikoncern eller et handelsselskab i en koncern har som en hoved- eller biaktivitet at handle med prissikringskontrakter.

3. Det foreslåede krav om 3 års varighed

3-årskravet er meget uhensigtsmæssigt og kan indskrænke muligheden for at indgå helt kommercielt begrundede prissikringskontrakter med en varighed på under 3 år.

Kravet er problematisk for en række prissikringskontrakter, eksempelvis for almindelige aftaler om køb og salg af elektricitet (PPA'er) med en kort varighed. Imidlertid er kravene i særdeleshed problematiske for øvrige typer af prissikringskontrakter – f.eks. afdækningskontrakter som ikke usædvanligt har en varighed på under 3 år, idet der ikke nødvendigvis er et likvidt marked for sådanne kontrakter med en horisont på over 3 år. Sådanne kontrakter vil efter lovforslagets ordlyd ikke kunne fritages for lagerbeskatning.

Dette gælder, uanset at sådanne kontrakter er kommercielt begrundede og således ikke er udtryk for spekulation. Ved brugen af afdækningskontrakter undgår energikoncerner at spekulere i elpriserne, da eksponeringen for variable elpriser reduceres. Omvendt kan fraværet af sådanne afdækningskontrakter reelt være udtryk for spekulation i elpriserne for energikoncerner. Efter vores opfattelse er der derfor ingen rimelig grund til at ekskludere sådanne kortere kontrakter.

Det afgørende må være, om en prissikringskontrakt afdækker en reel produktion eller leverance, eller om den indgås af rent spekulative hensyn. Er det første tilfældet, bør den være fritaget fra lagerbeskatning uanset varigheden. Er der derimod tale om rent spekulative kontrakter, er der ikke et relevant beskyttelseshensyn.

Vi opfordrer derfor til, at 3-årskravet udgår.

I den henseende bemærkes, at de foreslåede regler allerede indeholder krav om, at der skal være tale om leverancer af varer, som den skattepligtige producerer eller anvender som led i virksomhedens primære drift. Spekulative kontrakter kan således ikke fritages for lagerbeskatning, uanset om 3-årskravet frafaldes.

Hertil kommer, at tilsvarende restriktive betingelser ikke opstilles ved afgørelsen af, om prissikringskontrakter kan holdes ude af nettofinansieringsomkostningerne efter renteloftsreglen i selskabsskattelovens § 11 B eller i den såkaldte EBITDA-regel efter selskabsskattelovens § 11 C. Ej heller er en særlig løbetid påkrævet for at holde sådanne kontrakter ude fra CFC-indkomsten efter selskabsskattelovens § 32, stk. 5.

Efter disse regelsæt skal spekulative kontrakter behandles som finansielle kontrakter, hvorimod kontrakter, som afdækker reelle prisrisici, ikke behandles som finansielle instrumenter, men derimod instrumenter til at sikre de underliggende driftsindtægter eller driftsomkostninger.

Der ses ikke at være noget særligt værnshensyn, der tilsiger, at særligt restriktive regler er påkrævet i relation til realisationsbeskatning af prissikringskontrakter i kursgevinstloven.

Hertil skal bemærkes, at det forhold at prissikringskontrakter har en varighed på under 3 år ikke i sig selv er afgørende for, om lagerbeskatning udgør en reel udfordring. Af lovbemærkningerne fremgår det, at lagerbeskatning forudsættes særligt byrdefuld for kontrakter med en varighed på over 3 år, da værdireguleringer alt andet lige forventes at være større. Imidlertid kan lagerbeskatning også for kontrakter med en varighed på under 3 år medføre en betydelig likviditetsbelastning ved værdiudsving, særligt når der er tale om store volumener, som oftest er tilfældet for energikoncerner.

4. Afgrænsning af kravet om "som led i virksomhedens primære drift"

Kravet om at formålet med en prissikringsaftale skal være at afdække fysiske leverancer "til brug i virksomhedens primære drift" er velbegrundet, men må ikke defineres eller fortolkes for snævert.

Henset til den betydelige usikkerhed, som afgørelsen SKM2025.38.SR har rejst i relation til, om køb af elektricitet kan anses for at være "til brug i egen virksomhed", er det afgørende, at lovforslaget nærmere afgrænser, hvornår køb af elektricitet kan anses for sket "som led i den primære drift".

Vores læsning af lovforslaget er, at det overordnet kan formodes, at en køber af elektricitet under en PPA indgår en sådan aftale med henblik på brug af elektriciteten i virksomhedens primære drift. Imidlertid fremgår det samtidig af lovforslagets bemærkninger, at "sæsonbetonede udsving" mellem produktion og forbrug kan accepteres uden at realisationsbeskatning udelukkes. Det synes at indikere, at der stadig stilles et objektiv krav om eget forbrug hos aftageren af elektricitet, men at dette krav skal fortolkes mindre snævert end de nugældende regler i kursgevinstloven og at kortsigtede mismatch mellem produktionsprofil og forbrugsprofil ikke skal udelukke adgangen til realisationsbeskatning.

I vores optik er det helt centralt, at der tilvejebringes tilstrækkelig klar hjemmel til, at kommercielt begrundede kontrakter om køb af elektricitet skal fritages fra lagerbeskatning, uanset om der måtte forekomme et element af overproduktion i løbet af kontraktens løbetid. Afgørende må være, at kontrakten ikke er indgået med spekulation i elpriserne hos køberen for øje.

Tilsvarende som det også foreslås for producenter af elektricitet, foreslås det også, at det tillades, at et centralt "indkøbsselskab" i en koncern kan købe elektriciteten og herefter videresælge denne til sine koncernforbundne selskaber til brug i de enkelte koncernforbundnes primære virksomheder. For koncerner, som ønsker at prissikre deres elektricitet, og hvor elektriciteten konkret forbruges af en række datterselskaber, synes det unødigt byrdefuldt, at de enkelte datterselskaber skal indgå individuelle kontrakter om køb af elektricitet. Fra et koncernperspektiv vil det være langt mere kommercielt attraktivt at indgå én enkelt indkøbsaftale og herefter fordele elektriciteten koncerninternt efter forbrug hos de enkelte datterselskaber. Følgelig foreslås, at en sådan hjemmel tilvejebringes.

5. Fritagelse hvor salg af elektricitet sker gennem et koncernforbundet selskab

Af de ledsagende bemærkninger til lovforslaget fremgår det, at for virksomheder, som hyppigt indgår og handler med terminskontrakter af varierende længde, og som i praksis indfrier sådanne kontrakter før tid, vil udgangspunktet være, at terminskontrakter ikke har karakter af "prissikringskontrakter", som kan fritages fra lagerbeskatning.

En sådan afgrænsning vil indebære, at energikoncerner fortsat skal lagerbeskattes af afdækningskontrakter, som alene har til formål at prissikre en faktisk produktion af elektricitet.

Som redegjort for ovenfor er dette uhensigtsmæssigt og udgør en hæmsko for elektrificeringen af Danmark. Hertil kommer, at det må anses for konkurrenceforvridende for danske udviklere af energiprojekter – både på hjemmemarkedet og i udlandet.

6. Undgåelse af asymmetrisk skattemæssig behandling af prissikringskontrakter, der indgås med kommercielt formål

Det er afgørende for såvel energikoncerner som aftagere af elektricitet, at der ikke opstår en asymmetrisk skattemæssig behandling af kontrakter, der har til formål at prissikre leverancer af elektricitet.

En for restriktiv afgrænsning af typerne af prissikringskontrakter, som kan omfattes af fritagelsen fra lagerbeskatning, indebærer risiko for asymmetrisk beskatning af energikoncerner og aftagere af elektricitet, hvor en række snævert definerede prissikringskontrakter skal realisationsbeskattes, og omvendt at en række andre prissikringskontrakter, som ikke opfylder lovens kriterier, men som varetager nøjagtigt samme formål – nemlig at prissikre reelle leverancer - skal undergives lagerbeskatning.

Sådan asymmetri kan have væsentlige ulemper for særligt energikoncerner, da sådanne koncerner ofte indgår en række indbyrdes relaterede prissikringskontrakter – eksempelvis køb og videresalg af elektricitet.

Behandles begge "ben" af denne transaktion ensartet går eventuelle værdireguleringer eller avancer "op mod hinanden" og det er kun en eventuel difference i værdien på de to kontrakter, som undergives beskatning.

Er det ene "ben" af kontrakten derimod underlagt lagerbeskatning og det andet "ben" underlagt realisationsbeskatning vil værdireguleringerne eller avancerne ikke gå op mod hinanden og resultatet kan være væsentlige skattemæssige lagerreguleringer, som sker på bruttoværdien på det ene "ben" af kontrakten, men uden at det korresponderende tab på det "andet" ben medregnes i samme indkomstår. Dette uanset at energikoncernens alene har en indtjening svarende til den langt lavere nettofortjeneste på kontrakten.

I vores optik undgås sådan uhensigtsmæssig asymmetri bedst ved at indarbejde de ovenfor foreslåede ændringer af reglerne, således at lovforslaget muliggør realisationsbeskatning af kommercielt begrundede hensyn – uanset deres varighed og uanset om selskabet i øvrigt handler med terminskontrakter.

I det tilfælde, det ikke vil være muligt at sikre, at begge ben af en afdækket position behandles ensartet, anbefaler vi, at virksomheder kan tilvælge lagerbeskatning for samtlige af de prissikringskontrakter, som omfattes af lovforslaget tilsvarende muligheden i kursgevinstlovens § 25, stk. 4. Vi har forståelse for, at et sådant tilvalg vil skulle omfatte samtlige kontrakter af denne karakter, og at et sådant krav har en rimelig bindingsperiode eller at omvalg vil kræve tilladelse fra Skattestyrelsen. Det er afgørende, at denne mulighed indføres for at sikre symmetri i beskatningen.

7. Vurderingstidspunktet for den skattemæssige behandling af prissikringskontrakter og koncerninterne omstruktureringer

I relation til tidspunktet for vurderingen af, om en prissikringskontrakt opfylder betingelserne for realisationsbeskatning efter affatningen af de nye foreslåede regler, er det vores opfattelse, at denne vurdering skal ske år for år.

En sådan årlig vurdering vil indebære betydelige risici for utilsigtede indlåsningseffekter, hvor virksomheder de facto vil påtage sig væsentlige risici for lagerbeskatning, hvis der ændres i den nuværende struktur eller vilkår for et energiprojekt. Man kan eksempelvis forestille sig følgende scenarier:

(i) En energikoncern frasælger hele eller den overvejende majoritet af et projektselskab, som ejer grønne produktionsaktiver. Energikoncernen vil imidlertid fortsat påtage sig at sælge strømmen til markedet på uændrede vilkår under en eksisterende PPA. Efter frasalget ejer energikoncernen under minimumsejerkravet for mellemhandlerselskaber (i lovforslaget 25%), og PPA'en vil således skifte karakter fra at være realisationsbeskattet til at blive lagerbeskattet.

(ii) En eksisterende PPA med en løbetid på 5 år genforhandles i år 2, og varigheden nedsættes til 2,5 år. I et sådant tilfælde vil PPA'en ikke længere opfylde kravene til fritagelse fra lagerbeskatning, og aftalen vil således overgå fra realisationsbeskatning til lagerbeskatning i år 2.

Afgørende for beskatningen må være, om aftalen på indgåelsestidspunktet opfylder betingelserne for realisationsbeskatning. Der opstår betydelige risici for uhensigtsmæssige indlåsningseffekter, hvis der stilles krav om, at aftalen skal genvurderes år for år.

Hertil skal bemærkes, at der kan forekomme situationer, hvor en energikoncern vælger at omstrukturere den juridiske form af et projekt med henblik på at imødekomme investorers ønsker. Eksempelvis kan man forestille sig omdannelse af et aktie- eller anpartsselskab til et K/S eller P/S, hvis eksempelvis en pensionskasse skal købe sig ind i projektet.

Det er væsentligt, at der ikke ved sådanne kommercielt begrundede omstruktureringer sker en teknisk afståelse af PPA'erne, som afhængigt af vilkårene i PPA'en og de gældende markedspriser for elektricitet, kan resultere i afståelsesbeskatning.

Det anbefales derfor også, at der sikres nødvendig hjemmel til, at sådanne omstruktureringer kan gennemføres uden afståelsesbeskatning og uden at PPA'en anses for at have skiftet karakter.

8. De foreslåede overgangsregler

De foreslåede overgangsregler indebærer i praksis, at virksomheder der har selvangivet efter den offentliggjorte og gældende praksis for beskatning af langvarende elkøbsaftaler, eller som ved en tilfældighed har været genstand for kontrol af Skattestyrelsen, stilles værre end virksomheder, som ikke har foretaget et aktivt valg.

Har et selskab, hvis primære virke er at købe og videresælge elektricitet, eksempelvis for tidligere indkomstår selvangivet, at sådanne kontrakter skulle behandles under lagerprincippet, vil en sådan virksomhed efter de foreslåede overgangsregler fortsat skulle lagerbeskattes af sådanne kontrakter. Omvendt vil en virksomhed, som har selvangivet at identiske kontrakter skulle behandles under realisationsprincippet, have fuld mulighed for realisationsbeskatning for både historiske og fremtidige indkomstår.

Tilsvarende gælder, at såfremt Skattestyrelsen efter nugældende regler har truffet afgørelse om, at en række prissikringsaftaler, som kan fritages efter lovforslaget, skal lagerbeskattes for tidligere indkomstår, kan denne lagerbeskatning ikke ophæves. Har en anden virksomhed indgået helt identiske kontrakter, men ikke været genstand for kontrol, kan sådanne kontrakter både historisk og fremover undergives realisationsbeskatning.

De foreslåede overgangsregler vil således medføre, at i øvrigt identiske kontrakter underlægges en væsentlig forskellig behandling alt afhængig af den historiske skattemæssige behandling – en periode, hvor der i øvrigt har været væsentlig usikkerhed om den skattemæssige behandling af sådanne kontrakter.

Fra et retssikkerhedsmæssigt perspektiv er det vores opfattelse, at ensartede kontrakter bør beskattes ensartet, og den historiske behandling bør ikke være styrende for den fremtidige behandling. Vi vil derfor opfordre til, at der gives mulighed for genoptagelse for skatteydere, som har selvangivet i tillid til gældende praksis og særligt det ovenfor refererede bindende svar offentliggjort som SKM2025.38.SR, eller hvor Skattestyrelsen har truffet afgørelse om lagerbeskatning for indkomstårene 2025 og 2026, og som nu befinder sig i en situation, hvor de de-facto negativt forskelsbehandles i forhold til virksomheder med ensartede kontrakter.

9. Sammenfatning

Lovforslaget er et vigtigt initiativ til at sikre gode rammevilkår for elektrificeringen af Danmark, og Green Power Denmark støtter fuldt op om intentionen bag lovforslaget.

For at sikre den ønskede effekt og bevarelse af dansk konkurrenceevne er visse tekniske justeringer af lovforslaget imidlertid nødvendige.

Som vi har redegjort for ovenfor, bør fritagelsen for lagerbeskatning have et tilstrækkeligt bredt anvendelsesområde, som muliggør fritagelse af prissikringskontrakter indgået af såvel energikoncerner som forbrugere, der er indgået med et kommercielt sigte og med henblik på at afdække driftsmæssige og kommercielt relevante prisrisici.

Vores kommentarer ovenfor på bestemte elementer af de foreslåede regler er udtryk for denne generelle ambition om balancerede regler om fritagelse for lagerbeskatning af kommercielt relevante kontrakter, som ikke er udtryk for spekulation i energimarkederne.

Green Power Denmark står naturligvis til rådighed for videre dialog med Skatteministeriet om de rejste punkter og bidrager selvsagt gerne med relevant industriperspektiv.

Høringssvar vedrørende forslag til lov om ændring af kursgevinstloven (Realisationsbeskatning af visse længerevarende prissikringskontrakter)

Det er positivt, at der med lovforslaget tages skridt til at begrænse de uhensigtsmæssige konsekvenser, som lagerbeskatning af finansielle kontrakter kan medføre.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at lagerbeskatning kan medføre væsentlige likviditetsmæssige udfordringer, idet der sker beskatning af urealiserede værdistigninger frem for faktiske indtægter.

Det bemærkes, at **tilsvarende problemstillinger gør sig gældende for stablecoins**, som efter Skatterådets praksis i visse tilfælde kvalificeres som finansielle kontrakter omfattet af kursgevinstlovens § 29 og dermed undergives lagerbeskatning.

Stablecoins anvendes blandt andet som betalingsmiddel og til opbevaring af værdi. Lagerbeskatning kan derfor medføre, at borgere beskattes af urealiserede kursgevinster, eksempelvis som følge af udsving i valutakurser, uden at der er sket en faktisk realisation.

Når lovforslaget anerkender, at lagerbeskatning kan skabe uhensigtsmæssige likviditetsmæssige konsekvenser, forekommer det relevant også at undersøge, om tilsvarende hensyn bør føre til en ændret skattemæssig behandling af stablecoins.

Det opfordres derfor til, at Skatteministeriet i forbindelse med lovforslaget forholder sig til, om der er grundlag for at udvide adgangen til realisationsbeskatning til også at omfatte stablecoins, navnlig hvor disse anvendes til betalinger og opbevaring af værdi frem for spekulation.

Det skal yderligere nævnes at særligt decentraliserede og algoritmiske stablecoins kan miste deres værdi hvis blockchainens mekanismer svigter - se fx. Terra blockchain (UST stablecoin) fra 2022. Og at der efterfølgende ikke findes noget retskrav på den nominelle værdi eller et lovgrundlag, som kan bruges til at kræve erstatning eller allerværst skattemæssigt fradrag. Det er derfor dybt problematisk at stablecoins lagerbeskattes.

--

Kind regards/ Med venlig hilsen/ 真诚

Anders Vindberg

Feel free to connect on Linkedin

Denmark: +45 22 62 03 62